

Bumeráng

Egy nap Remo úr hirtelen gyűlölni kezdte a kutyáját.

Nem volt rossz ember. De valami eltörött benne, amikor özvegyen maradt. Elveszítette a feleségét, és ottmaradt neki a kutya, egy kövér, feketés, denevérfülű korcs. Bumnak hívták, avagy Bumerángnak, mert akármit dobtak neki, mindent visszahozott, készségesen és állhatatosan.

Valamikor Remo úr és Bum hosszú sétákat tettek együtt, és nagyokat beszélgettek az emberek meg a kutyák világáról, Cartesiusról meg Rin Tin Tinről. Nagy egyetértésben éltek. De most már nem beszélgettek. Remo úr a karosszékében üldögélt és a semmibe meredt, Bum pedig a lábához kucorodott, és mérhetetlen szeretettel bámulta.

Remo úr ezt a mindenestől odaadó és totális bizalommal teli tekintetet utálta a legjobban.

A világ másból sem áll, mint veszteségekből, magányból és fájdalomból. Mi értelme lehet ezen a rettenetes bolygón egy ilyen logikátlan teremtenynek, aki egyfolytában csóválja a farkát meg vinnog örömeiben, és szőrös, túláradó szeretetével betölt egy vigasztalan házat?

A gazda egy idő után nem adott enni a kutyának. Két napig is étel nélkül hagyta. De Bum továbbra is szeretetteljesen követte.

Amikor Remo úr asztalhoz ült, hogy egyen valamit, a kutya nem kunyerált semmit, nem is közeledett hozzá. Szelíd kíváncsisággal nézte, és a szeme azt mondta: ha te eszel, hát jól van, azzal én is jóllakok. És minél jobban tömte magát a gazdája, hivalkodóan és hangosan, annál gyengédebbé vált Bumeráng tekintete. És amikor végre a kutya is kapott valamit, nem rohant vadul a tálkájához, nem... Méltóságteljesen és elismerőleg csóválta a farkát, mintha azt mondaná: bizonyosan jó okod van rá, hogy diétára fogtál, köszönöm, hogy ma megemlékeztél rólam.

A gazda, talán a lelkiismerete utolsó méregcseppjeitől, megbetegedett. Magas láza volt, és Bum őrködött felette. Éjszaka, amikor Remo úr lázalmából ébredezni kezdett, meglátta a kutya tágra nyílt, szerető szemét, és hosszú, antennaként a magasba meredő fülét. Mintha azt mondta volna: a halállal is szembeszállok, gazdám, ha közelíteni mer hozzád.

Remo úr már-már kiégett lelkében egyre nőtt a gyűlölet ezzel a végtelen szeretettel szemben. Nem vitte ki a kutyát négy napon keresztül. Bum a mancsával kinyitotta a terasz ajtaját, és diszkréten odapisilt. Anyagcseréjét napi húsz csepp vizeletre és kétnaponként egy borsónyi fekáliára korlátozta. Nem nyöszörgött, és jelét sem adta idegességnek, csak néha-néha kinézett az ablakon a kertbe, és fújt egy kicsit, mintha nosztalgikusan sóhajtana. De semmi több.

A gazda meggyógyult, és amint újra talpra állt, minden ok nélkül belerúgott egyet a kutyába.

Bum bebújt az ágy alá, Remo úr pedig szégyellte magát.

Magához hívta a kutyát, az odament. Gazdája hidegen és erőltetetten megsimogatta, és azt mondta:

– Bum, el kell hagyjalak. Sajnálom. Nem bírok már foglalkozni veled. Sőt, bár ezt te nem értheted, kimondottan utállak.

A kutya végtelen szeretettel és odaadással nézett rá.

Miért nem bízta rá egy kutyamenhelyre vagy egy ismerősre? Lustaságból, leginkább. Meg azért sem, mert emlékezett a felesége egy mondatára. Azt mondta neki: Remo, ha én meghalnék, kérlek, ne hagyd egyedül a mi Bumunkat.

Akkor Remo felháborodott ezen a mondaton. Hogyan is kételkedhet benne a felesége.

Pedig szegény Dora jól ismerte a gonoszság csíráját a férje szívében.

Dora elhagyta őt.

És ha ő most elhagyja a kutyát, őrült revansot vesz a sorson.

Így Remo úr kocsiba ült, és kivitte Bumerángot a városon kívülre, egy nagy rétre, ahol sokszor játszottak együtt azelőtt.

A gazda lépkedett hátul, a kutya elől.

Remo figyelte Bum jellegzetesen összevissza járását. Minden tizenkettedik lépésnél sántított egyet, hátsó lábát felemelte, mintha égetné a talaj.

Ő és a felesége gyakran találták mókásnak és ellenállhatatlannak ezt a járást.

A gazda most undorodva nézte Bum széles fenekének hullámozását.

Ezért, amikor már elég távol voltak a kíváncsiskodó szemektől, odakötötte a kutyát egy fához, és elment, vissza sem nézett.

Hazament, és gondosan főzni kezdett, amit már régen nem csinált.

Berúgta Bum tálkáját egy sarokba.

Fogta a pórázt meg a szájkosarat, és a szemétbe hajította.

De aznap éjjel, három körül, kaparást hallott az ajtónál. Bumeráng volt.

Kicsit mocskosan és ázottan, de töretlen vidámsággal ráugrott, majd öröme jeléül körbeszaladta a házat. Nem gyanított semmit. Egyszerű négylábú szívében nem volt helye az árulásnak.

Remo úr szinte semmit nem aludt mérgében. Fókák lemészárlásáról és törpeuszkárokból készített kucsmákról álmodott.

Következő éjjel kocsiba pakolta Bumot, robogott száz kilométert az autópályán és egy benzinkúti büfé parkolójában hagyta a kutyát.

Hazahajtott és elment moziba. Megnézett egy filmet egy ősszörnyről, aki kimászott a jégtáblákról és egész Amerikát rettegésben tartotta.

Megfigyelte, hogy az egyik jelenetben a szörny éppen úgy csóválta a farkát, mint Bumeráng. A szörnyet végül halálos rakéta- és dialóguslövedékekkel likvidálták. Aznap Remo úr nagyon jóízűen aludt. Másnap a közértben találkozott egy hölgygel, Bumeráng Tommasina nevű barátnőjének gazdájával.

– Hol van Bum?

– Hát, sajnos... - mondta Remo úr, és széttárta karját.

A hölgy színpadias mozdulattal a szája elé emelte a kezét. Nem kérdezett semmit, tiszteletben tartotta ezt a tartózkodást. Kezével gyengéden megsimította Remo úr kezét.

— Gondolom, ez hatalmas fájdalom önnek.

– Nem is hinné, mekkora – felelte Remo úr.

Hazament. A lépcsőn felfele alig hallható, de összetéveszthetetlen zajt hallott. Karom a márványon.

Bumeráng volt, a földszinten.

Remo úr bezárkózott a fürdőszobába, és az éjszakát a vécén ülve töltötte. A csiszolt üvegajtón keresztül kirajzolódott a kint várakozó Bum összetéveszthetetlen körvonala.

Hajnal felé a kutya aggodalmasan megkapargatta az üveget.

– Takarodj innen, te korcs – mordult rá a férfi.

A kutya csóválta a farkát. A gazdája tehát él.

Két nappal később Remo úr ismét autóba szállt, egész nap vezetett, aztán kutyájával

megérkezett a tengerhez. Ott kompra szálltak. Néhány gyerek játszott Bumeráanggal, és egy úr azt mondta:

– Milyen jó magának, hogy el tudja hozni nyaralni. Az enyém túl nagy ehhez. Látszik, hogy össze vannak nőve.

– Pontosan így van – felelte Remo úr.

A nap nyugodni tért. Remo úr kivitte Bumerángot a strandra, és bedobott neki egy botot a tengerbe.

Bum úszott, ráharapott, visszatepert a partra, és természetesen a gazdáját már nem találta ott.

Remo úr a kompon visszafele legurított két konyakot és hányingere volt.

Eltelt egy hét. A hölgy, aki első alkalommal látta Bumeráng visszatértét, érdeklődött az újabb eltűnésről.

– Hát, sajnos... - mondta Remo úr -, kicsit összeszedte magát, aztán megint visszaesett.

A hölgy bűnbánó képet vágott, és Tommasina kutyus is elmorzsolgott egy könnycseppet, talán bánatában, talán mert nagyon náthás volt.

Szomorú hét volt ez Remo úrnak, de bizonyosan nem Bumeráng hiánya miatt. Ellenkezőleg, amikor észrevette, hogy otthon a szőnyeg és a dívány kutyaillatot áraszt, szagtalanította őket.

Remo úr azért volt szomorú, mert elromlott a televíziója.

A szerelő végre odaért.

Sürgött-forgott, fecsegett erről-arról, majd meglátta Bumeráng tálkáját.

– Magának van kutyája? – kérdezte.

– Már nincs.

– Nekem meg éppen most van egy, és elég nagy problémát jelent. Képzelve, nyaralni voltam a tengernél. Hazafele a kompon egy kövér, csúnyácska korcs beugrott a kocsimba. A gyerekeim azt mondták: ugyan, apu, ez egy kóbor kutyuska, tartsuk meg, tartsuk meg. Tudja, milyenek a gyerekek...

– Hogyne – felelte Remo úr.

– Hát, szóval most itt van a kocsiban, keresek valakit, akinek odaadhatnám. Maga nem ismer senkit, akinek...?

– Milyen színű az a kutya? – kérdezte Remo úr, és megborzongott.

– Fekete. A füle meg mint a denevéré.

A szerelő elment. A televízió működött. Remo úr leült, de nem a képernyőt nézte. Az ajtót nézte.

Egy perc múlva kaparászást hallott.

Remo úrnak eszébe jutott egy régi film még gyerekkorából, élve eltemetett emberekkel meg sírjukból kimászáló holttestekkel. De az semmi nem volt ahhoz a rémülethez képest, amit abban a pillanatban érzett.

Bumeráng, a drága zombi visszatért. A szokottnál is kövérebben, mert a gyerekek agyonetették. És nézte a gazdáját, változatlan szeretettel, hűséggel, bizalommal, és más nemes érzésekkel.

– Hát nem fogod fel, hogy elhagytalak? – ordította Remo úr.

– Bizonyosan oka van. Te vagy az én bölcs gazdám, és én minden eddiginél jobban szeretlek – felelte a kutya farkának jelbeszédével.

Akkor Remo úr tökéletes tervet eszelt ki.

Másik országot fog keresni, sőt, másik kontinenst, és hosszú útra megy. Régóta morfondírozott már ezen. Kivette az összes megtakarított pénzét, és vásárolt magának egy fehér zakót meg egy szalmakalapot. Egy reggel kizárta Bumerángot a teraszra, és elindult.

Repülőre szállt és huszonnégy órát utazott.

Amikor leszállt a gépről, máris máshogyan, trópusiasan érezte magát. A poggyászkiaadónál egy leburnult lány mellé állt be, és rámosolygott.

Igen, végre messze van, messze mindentől. Tenger és napfény illata, nem kutyaszag.

És akkor furcsa jelenetre lett figyelmes.

Két rendőr között egy hölgy sírdogált. Egy kutyaketrecre mutogatott, amelyet éppen leszedtek a gépről.

– Lehetetlen! – rikoltozta. – Hol az én Rufuszom?

– Hölgyem, nyugodjon meg – mondta az egyik rendőr, a fejét vakargatva. – Az nem történhetett, amit mesél...

Remo úr kíváncsian közelebb lépett.

Hallotta a rendőrt, amint az az elkallódott csomagokért felelős alkalmazottal beszél.

– Valami nagyon különös dolog történt. A hölgy szabályosan feladta a kutyáját, ketrecben, rakományként. De most azt mondja, hogy ez nem az ő állata.

– Lehetetlen...

– Az én kutyám egy ír szetter – pityeregte a hölgy -, ez meg egy kövér és csúf korcs. Nagyon jól emlékszem rá, induláskor ott keringett szabadon a repülőtéren.

– Azt akarja mondani, hölgyem, hogy valaki kicserélte a maga kutyájára?

– Hogyne – nevetett a poggyászos alkalmazott –, vagy maga a korcs nyitotta ki a ketrecet, és cserélt helyet a magáéval.

– Ne gúnyolódjon – mondta a hölgy -, maga nem is tudja, milyen intelligensek a kutyák!

Remo úr nem várta meg, hogy kinyissák a ketrecet. Kerekas bőröndjét ráncigálva gyorsan menekülőre fogta, futott végig a reptéri folyosókon. Maga mögött hallotta Bumeráng fékevesztett galoppját, ahogy követte őt. Beugrott egy taxiba és azt mondta:

– A Tropicana Hotelbe, azonnal, húzzon bele.

– Nem tudok, segnor – mondta a sofőr. – Az autó előtt fekszik egy ronda kutya, nem tudok tőle kiállni.

Remo úr felment a szobájába, a hotel legfelső emeletére.

Kinyitotta a teraszajtót. Bumeráng elégedetten szaglászta a szőnyeget.

Remo úr levette fehér zakóját és kalapját.

A tengert bámulta, meg a messzi horizontot.

Nekifutott és ugrott.

Az utolsó dolog, amit látott, Bumeráng volt, ahogy kövéren, tömören, mint egy puskagolyó, röpült mellette, csodáló tekintettel.

Egy új játék, gazdám?

A helyi sajtó címlapot szentelt a szomorú és megható történetnek.

Együtt temették el őket.

Pál Judit fordítása □